

4

Tai Nạn Bất Ngờ

Về gần đến biệt thự, Lisa cho xe chạy chậm lại. Qua vụng gác, người hầu gái bóp kèn inh ỏi, như trêu tức. Viên trung úy Hồng quán từ trong vụt ra. Dưới ánh đèn pha, Lisa thấy mặt hân nhân nhỏ. Lisa lộ đầu qua cửa, giọng dịu dàng:

— Cảm ơn trung úy.

Viên trung úy sững sốt:

— Tại sao Lisa cảm ơn?

Lisa gật gù:

— Trung úy chưa biết ư? Tôi cảm ơn vì trung úy cho một toán lính võ trang chính tề đi sau xe. Nếu tôi nhớ không lầm, trung úy đã cam kết là không cho nhân viên rượt theo.

Viên trung úy nuốt nước bọt:

— Vâng.

Lisa chép miệng:

— Tôi sẽ nhớ mãi lời hứa của trung úy. Chúc trung úy và các vệ sĩ của trung úy ngủ ngon.

Chiếc Tchaika từ từ khuất vào bóng đêm. Xe chạy được một quãng xa mà hai người còn nghe tiếng gắt ầm ỹ của viên trung úy. Toán lính hộ ông vung về đang bị mắng một trận nên thân.

Lisa lái vào ga-ra. Mônica vẫn ngồi yên, dường

như không quan tâm đến sự việc xảy ra. Thái độ lăm lăm này làm người hầu gái xốn xang. Vào đến phòng khách, Lisa hỏi:

— Bà mệt ư?

Mônica gật đầu, uể oải. Lisa nói:

— Lỗi tại tôi cả. Đêm nay trời lạnh, tôi không đưa bà đi dạo là hơn.

Mônica cười chua chát:

— Trời lạnh ở đây chưa bằng phần mười ở Mạc Tư Khoa. Không hiểu sao, tôi lạnh phát run lên.

Nàng ngồi bệt xuống ghế sô-pha, Lisa don đả:

— Đề tôi rót rượu hầu bà.

Mônica xua tay:

— Cảm ơn Lisa. Cổ họng khô rát, tôi không thèm rượu. Nếu có thể, phiền Lisa tắt đèn. Tôi muốn nghỉ ngơi cho khỏe.

Mônica có hai thói quen: uống rượu và thức khuya. Nàng uống rượu như hũ chim. Nhiều đêm trời lạnh, nàng uống cả chai vốt-ka đến khi say mềm, ngủ luôn trên đi-văng chờ người hầu gái vục lên giường. Bệnh thức khuya của nàng đã trở thành kinh niên. Không đêm nào nàng ngủ trước 3 giờ sáng, mọi thứ thuốc ngủ thành vô hiệu đối với nàng. Có lẽ vì hồi còn ở trường đại học, nàng thức khuya với bạn bè đồng võ chai vốt-ka, đĩa đựng tàn thuốc cao ngút, và cái máy hát kích động. Lấy chồng, nàng càng thức khuya hơn vì bác sĩ H quá già nua, quá cò hủ, không hiểu nổi tâm trạng một thiếu nữ đang thời xuân sắc.

Bác sĩ H từ trần, Mônica nghiện rượu nặng thêm. Đêm đêm, nàng trần trọc trên giường, mắ

ình cũng trắng tinh như tuổi dậy thì thơ mộng và mỗi tình đầu bắt diệt của nàng.

Chàng cũng là đệ tử của thú chơi bướm. Chàng thường tặng nàng những con bướm khó màu xanh mà chàng bảo là màu của hy vọng, màu của ái tình chung thủy.

Một hôm, hai đứa đuổi bướm trong khu vườn rộng, giữa tiếng lá tinh tự xi xào, và tiếng nước róc rách mời mọc trong hồ nuôi cá vàng. Quá ham con bướm trắng, Mòna trượt ngã. Chàng lướt hoảng chạy tới, đỡ nàng lên. Da thịt nàng cọ vào má chàng. Nàng muốn hất chàng ra mà không được. Một mảnh lực kỳ lạ hút nàng vào người chàng. Lần đầu chạm cơ thể nóng hổi của đàn ông, nàng tê mê như kẻ không biết uống rượu đã nhấp một chai bồ đào thượng hạng.

Trên con đường cỏ xanh êm ái, nàng rút vào vòng tay cứng chắc của chàng. Nhìn lên, nàng không sao cảm lòng trước đôi mắt sâu và rộng như thu hồn. Miệng nàng hé mở, lộ hàm răng đều và trắng bóng. Run rẩy, chàng cúi xuống. Nàng nghe rõ hơi thở gấp gáp của nàng. Rồi nàng chẳng biết gì nữa.

Cái hôn đầu tiên làm nàng ngây ngất như hít mê hồn hương. Nàng duỗi dài trên thảm cỏ xanh rờn. Chàng lại hôn nữa. Hôn thêm nữa. Nàng có cảm giác như toàn thân tâu ra nước.

Hạnh phúc hai người sớm tàn như hoa phù dung. Chàng phải về Mỹ. Chàng gửi thư cho nàng. Nàng vội vã trả lời. Sau đó, gia đình nàng đổi chỗ ở. Người ta không muốn hai người liên lạc với nhau. Thời gian tàn nhẫn trôi qua.

Bức thư ngắn ngủi của chàng do Lisa giao tận tay, nàng còn nhớ kỹ dấu chấm, nét phẩy. Nàng có thể đọc lâu lâu bất cứ lúc nào.

Bống Mòna đứng vụt dậy trong gian phòng tối. Nàng vừa nghĩ tới một chi tiết hệ trọng. Nàng rú lên một tiếng ngắn :

— Trời ơi !

Mòna phăng ra sự thật. Trời ơi, sự thật dễ dàng như vậy mà nàng không thấy. Trong tối, nàng lần mò lại tủ buyp-phê. Máy điện thoại được đặt trên tủ. Trong giây phút, nàng nhớ lại bác sĩ H, chồng nàng, nhà khoa học vật lý nổi tiếng Liên xô. Nàng gia nhập quốc tịch Liên xô từ lâu. Chính phủ Liên xô đang biệt đãi nàng. Bác sĩ H đã khuyên nàng trung thành... Nàng không thể phản bội...

Nàng phải hành động ngay, kéo muôi. Nàng không dám suy nghĩ thêm nữa, sợ lòng mềm yếu.

Mòna đặt tay vào điện thoại. Điện thoại là nhu cầu thường ngày của con người tân tiến. Tuy vậy, đêm nay nàng có cảm tưởng như từ nhỏ đến lớn chưa được cầm máy điện thoại. Cũng may điện thoại ở Hà nội không phải tự động. Nàng nhấc lên, đầu giây sẽ nổi tiếng nói lễ phép :

— Đây là tổng đài an ninh. Bà xin số nào ?

Tổng đài An ninh, bốn tiếng này vang dội trong tri Mòna như bốn hồi chuông lạnh lạnh. Con số nàng định gọi sẽ định đoạt tương lai của nàng.

Mòna rút tay lại. Một bức tranh chói lóa màu sắc vira sáng rực trong óc nàng. Nàng thấy một cửa biển rộng, trau ngập gió mặn và ánh mặt trời vàng lóa, nàng nằm gọn trong lòng một thanh niên

dĩnh ngộ và cường tráng. Ngoài khơi, những con thuyền buồm trắng trắng trôi lênh bênh trên làn nước xanh xanh.

Nàng được tự do sống theo sở thích. Tự do vào hộp đêm tối lù mù, khiêu vũ cuồng loạn với chàng cho đến khi thành phố ngủ dậy. Thú giải trí thần tiên này nàng chưa được tận hưởng trong chuỗi ngày dài lê thê ở Mạc tư khoa rầu rĩ. Tự do uống rượu mạnh, không phải mua chợ đen, và không phải uống một thứ vốt-ka tầm thường cháy họng.

Một cuộc xung đột dữ dội diễn ra trong lòng tâm nàng. Giọng nói nghiêm nghị của người chồng quá cố lại văng vẳng bên tai. Mòna lắc đầu, đau khổ. Nàng phải quên, quên hết. Nàng phải ở lại Liên xô với kỷ niệm xa xưa, đầu nàng không yêu bác sĩ H.

Nàng lại đặt tay vào điện thoại. Cỗ họng nàng khô đét như suốt ngày chưa được hợp nước. Mắt nàng toé ra tia sáng dữ tợn. Nàng áp ống nghe vào tai. Song nàng không nghe được gì. Tưởng có gái ở Tổng đài còn ngái ngủ, hoặc còn nằm trong lòng một sĩ quan Số Viết thô bạo, Mòna đập mạnh vào càn máy nhiều lần.

Đợi giây lâu, không ai trả lời, Mòna gào lên :

— Trời ơi, ai cứu tôi với.

Cửa phòng ngủ sau lưng Mòna được mở toang không biết từ lúc nào. Người hầu gái già nua, chậm chạp bước vào. Trên mặt Lisa không còn vẻ hiền lành và khoan dung thương lẽ nữa.

Như bị điện giật, Mòna hoảng hốt quay lại :

— Lisa !

Lisa cười gằn :

— Chào bà. Bà gọi điện thoại cho ai ?

Mòna dựa lưng vào tủ buýp-phê, móng tay dài sắc bấu lấy gỗ, sợ té ngã. Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy. Thốt nhiên, nàng òa lên khóc. Chờ nàng khóc xong, Lisa cất tiếng, mỗi tiếng giáng xuống như búa tạ :

— Bác sĩ Mòna ? Bà không thú nhận tôi cũng biết. Bà định gọi giấy nói cho KGB. Bà muốn bại chúng tôi phải không ? Bà làm rồi, tôi luôn luôn ở cạnh bà, luôn luôn theo dõi hành vi của bà.

Mòna chối :

— Không, không.

Lisa chặt lưỡi :

— Bà đừng quên tôi là gián điệp chuyên nghiệp. Nhất cử, nhất động đều không lọt qua con mắt quan sát thành thạo của tôi. Biết bà muốn phản, tôi đã gỡ giây điện thoại. Bà đừng gọi nữa, mất công. Từ lâu, tôi vẫn có thiện cảm với bà. Song tôi không thể đặt tình riêng lên trên nhiệm vụ. Sinh mạng hàng trăm triệu con người trên thế giới tùy thuộc vào thái độ của bà đêm nay.

Mòna trợn tròn mắt khi thấy người hầu gái rút trong tạp-dề ra con dao lưỡi dài nhọn hoắt. Bàn tay của Lisa cầm dao mọi cách quen thuộc và khéo léo.

Lisa gằn giọng :

— Bác sĩ Mòna, bắt buộc tôi phải giết bà.

Lưỡi dao đảo một vòng trong không khí. Mòna nhắm mắt chờ chết. Ngoài vườn, gió thổi rào rào. Mưa đêm lại đổ xuống thành phố Hà nội ngủ say.

Đèn bấm sáng quắc làm Thu Thu chói mắt. Nàng định nhảy tréo sang bên để tránh ngọn đèn thì một tiếng quát khô khan nổi lên :

— Đứng yên, kéo chết.

Nàng thoáng nhận ra cái họng đen ngòm của khẩu tiểu liên Sô Viêt. Đối phương là một quân nhân cao lêu nghêu, đội mũ sắt sùm xum. Hắn từ đâu hiện ra nàng không biết. Có lẽ hắn là lính đi tuần.

Nghe tiếng quát, nhất là thấy khẩu súng gòm ghiếc, Thu Thu đành đứng yên. Lại gần, nàng thấy rõ bộ mặt tàn phá và cái mũi lỏng lẻo của nhà võ sĩ thượng đài nhiều lần. Nàng cảm thấy lo ngại : nếu không diệt được tên lính, nàng sẽ thất bại. Tuy nhiên, hạ thủ được một võ sĩ cao lớn cầm khí giới nguy hiểm trong tay không phải là dễ đối với phụ nữ yếu đuối.

Tên lính dần từng tiếng :

— Chị núp ở đây làm gì ?

Nàng bắt đầu yên tâm. Như vậy nghĩa là hắn tình cờ phăng ra nàng, không phải nàng bị Phản gián theo dõi. Nàng chưa tìm ra cách chống chế thì hắn đã tiếp :

— Chị phải ra ngoài xe với tôi.

Nàng lắc đầu :

— Ra xe với anh làm gì, tôi không đi.

— Chị đừng bướng bỉnh vô ích.

Nàng bèn đổi giọng lắng lơ :

— Thanh niên dễ thương như anh mà nhân tâm bất một người đàn bà đẹp như tôi ư ?

Hắn thở dài :

— Nào, tôi đâu muốn bắt chị. Đồng chí thiếu úy ngồi ngoài xe thấy chị sai tôi vào bắt.

— Nàng giết mình :

— Anh gác ở đây lâu chưa ?

Hắn đáp :

— Từ 10 giờ đêm. Chị không biết đây là tư thất viên trưởng đoàn cố vấn Trung quốc hay sao ?

Nàng chợt hiểu. Lisa và nàng đã tính toán kỹ càng, song lại quên không tính toán rằng cái nệm cỏ xanh rờn và êm ái ở ngã tư Phan bội Châu là của tòa đại sứ Trung cộng được canh phòng chặt chẽ ngày đêm. Tên lính nhìn thẳng vào mặt nàng :

— Tôi hỏi thật chị. Chị lảng vảng trước nhà ông cố vấn làm gì ?

Nàng đáp liêu :

— Tôi có hẹn.

— Với ai ?

— Tôi không thể nói được.

— Nghĩa là chị có gian ý.

— Khô quá, anh bắt thì tôi phải nói. Tôi có hẹn với một người trong biệt thự.

Tên lính cười ha hả :

— Thế à ?

Hắn đi súng vào lưng nàng. Nàng phản đối :

— Anh không được quyền bắt tôi. Tôi sẽ khiếu nại với ông cố vấn.

Hắn đẩy nàng ra đường :

— Chị sẽ giải bày với đồng chí thiếu úy.

Nàng đành tuân lệnh. Đi được một bước nàng hỏi :

— Anh đứng ở đâu tôi không thấy.

— Tôi mới đến. Thiếu úy thấy chị núp dưới chân tường. Ban đêm con đường này bị cấm,

— Khổ quá, tôi không biết.

— Thế mới rầy rà. May ra thiếu úy không làm khó dễ chị.

Tên lính đi sát phía sau nàng. Nàng chỉ cần đảo nửa vòng là tóm được khẩu tiểu liên, và tặng cho tên võ sĩ quyền Anh hờ hênh này một bài học sâu cay về cận vệ chiến. Tuy nhiên, nàng sẽ bại lộ. Vì còn tên thiếu úy chờ bên ngoài. Chỉ bằng ra xe...

Đó là một chiếc dip kiểu Mỹ. Thu Thu hơi thất vọng vì gã đàn ông trên xe không phải là thanh niên như nàng định ninh. Nếu là thanh niên, nàng có thể dùng sắc đẹp lung lạc. Nàng khó thành công vì hắn là một ông già ngũ tuần, bộ mặt phẳng lì như phiến đá. Hắn ra lệnh giọng lè nhè :

— Đưa nó lên bằng sau.

Tên lính đề nghị :

— Thưa thiếu úy, đề em lái.

Gã sĩ quan già nua xua tay :

— Không, để tao lái. Mà ngồi sau với nó. Tao ghét giống hồ ly ban đêm này lắm. Công đâu, sao mày chưa khóa tay nó lại.

— Thưa...

— Mày phiền lắm... Tao đã biết mà... Hàng chục lần bị kiểm thảo, mày vẫn chứng nào, tật ấy. Nếu con này là gián điệp địch nguy hiểm thì khốn to.

— Thưa thiếu úy, em đâu dám xao lãng nhiệm vụ.

— Vậy công tay nó lại.

Giờ đây, nàng mới cảm thấy đại đột. Phản công không kịp nữa vì gã thiếu úy mặt sắt đen

si đã chìa súng lục vào ngực nàng. Nàng đành giơ tay lãnh cái mớ nốt lựu ngắt. Tên lính khóa lại, rồi bỏ chìa vào túi áo.

Xe nổ máy. Thu Thu hỏi :

— Thưa thiếu úy, tôi được đưa về đâu ?

Lái xe ra giữa đường, hắn đáp :

— Lên vườn Bách Thảo.

Thu Thu chỉ cần biết có thể. Nếu về Công an gần ga Hàng Cỏ nàng khó có hy vọng thoát thân. Con đường từ Phan bội Châu về ty RU trên vườn Bách Thảo khá xa, nàng còn dôi chút hy vọng. Thật ra, nàng không sợ chết. Cái chết trong nghề gián điệp là chuyện thông thường, cũng thông thường như thiên hạ nhừ đầu sỏ mũi. Nàng chỉ sợ chết vì một lý do không đáng chết. Nàng sợ mai sau nhắc lại tên nàng các đồng nghiệp sẽ bĩu môi, khinh bỉ :

— Trời, tưởng gì, tẻ ra chưa làm nên cơm cháo đã sa lưới địch và chết mất xác. Tướng FR 234 là điệp viên có hạng, ngờ đâu chỉ là tay tập sự. Đã bảo mà... không có Văn Bình là nắm chắc thất bại..

Thu Thu tức uất, bàn tay run run. Vốn giàu tự ái, nàng phải tỏ cho đồng nghiệp bên nam biết nàng không còn non dại trong nghề. Nàng phải tỏ cho Văn Bình biết nàng không đến nỗi quá kém cỏi.

Xe hơi phóng nhanh trên con đường tối om ra Cửa Đông. Đoàn xe lửa chạy rầm rầm trên cầu sắt, khiến Thu Thu có cảm tưởng là bom đạn đang rơi xuống thành phố. Tên lính cất tiếng :

— Thưa thiếu úy, tàu Phòng về sớm 15 phút.

Gã sĩ quan gắt to :

— Im cái miệng. Ý thức phòng gian, bảo mật của mày đề đâu.

Tên linh cảm lại như thóc. Nàng nhìn hẳn một cách thương hại. Nàng không muốn giết hẳn, song hẳn đã biết khá nhiều về nàng.

Xe hơi lái vào đường hẻm. Thu Thu nin thở rồi từ từ đưa thân khí từ lồng ngực ra ngoài bằng miệng. Nàng từ từ hít dưỡng khí vào phổi. Động tác này sẽ làm cơ thể nàng sáng khoái và thần trí sáng suốt. Nàng bết cuối hẻm là đường rẽ. Gã sĩ quan có thói quen ôm « cua » thật gấp. Khi ấy sẽ là cơ hội bằng vàng cho nàng.

Phía trước thấp thoáng những ngọn đèn điện, màu vàng rơm ấm ấm. Thu Thu biết là đại lộ Quan Thánh.

Sắp đến ngã ba. Nàng đã thở đầy hai phổi. Bắp thịt ở tay và chân nàng duỗi ra, như cánh tre bị uốn tròn sắp bật lên một cách ngạo nghễ.

Gã sĩ quan lăm bằm một tiếng chửi rủa tục tằn. Hẳn thường chửi rủa bằng quơ mỗi khi gặp một khúc queo gắt. Thu Thu nghe rõ để giầy đinh của hẳn đạp thẳng, và vô-lăng nghiêng rặng ken két. Qua ngã ba, tốc độ chưa giảm bớt kịp nên xe hơi bị nghiêng sang bên.

Thu Thu ngã vào lòng tên linh. Hẳn cầu nhào :

— Ở kia...

Sức lực của Thu Thu được dồn vào cánh tay. Cây công sáng loáng vung lên, đập mạnh vào màng tang tên linh khờ khạo. Cái nhẵn bạch kim sắc như dao đục dưới mắt, máu vọt tung tóe. Hẳn chưa kịp kháng cự thì xe hơi vượt qua khúc queo, hất hẳn ngã nhào xuống đường.

Nội vụ xảy ra trong vòng một giây đồng hồ. Nghe thủ hạ kêu thất thanh, gã sĩ quan quay

lại, một tay lái xe, tay kia đặt vào bao súng ở thắt lưng. Song Thu Thu đã đổi phó nhanh hơn. Tên linh đang loạng choạng, hai bàn tay bị công của nàng đã lộn lại giằng ngang cổ gã sĩ quan.

Hẳn gục xuống vô-lăng. Theo phần ứng tự nhiên. Chân hẳn đạp thẳng. Xe đang phóng nhanh bỗng rú lên tiếng két ghê hồn, rồi dừng khựng xò Thu Thu ra đằng trước. Nàng phải quý gối, tì vào ghế, đề khỏi bị thương. Gã sĩ quan luống tuối tỏ ra có sức khỏe khác thường. Tuy bị đòn đau máu đầm đìa vô-lăng, chỉ nửa phút sau hẳn đã tỉnh lại.

Xe vừa dừng, hẳn đã rút được súng. Vì phải cuộn người khi xe thẳng gấp, Thu Thu đã bỏ phí nửa giây đồng hồ quý báu có thể giúp nàng đảo ngược tình thế dễ dàng.

Hẳn chĩa súng vào ngực nàng. Miệng súng cách nàng 2 gang tay. Nàng thấy rõ ngón tay run run của hẳn đặt vào cò súng. Biết đạn sắp nổ, nàng coi thường nguy hiểm, phóng luôn hai tay b công về phía hẳn. Viên đạn thứ nhất kêu chát chưa. Vì mất bình tĩnh, hẳn bắn ra ngoài. Lăn đạn xẹt qua thái dương, xem một sợi tóc lòa xòa của nàng.

Hẳn không ngờ một thiếu phụ mảnh ki anh, trời gà không chặt, lại có lối đánh vũ bão đúng qui tắc của con nhà võ lão luyện. Nhưng khi hẳn hiểu sự thật thì đã muộn. Cái công sắt rơi vào cườm tay cầm súng. Khẩu cò bị văng xuống đường. Tuy vậy, hẳn vẫn chưa mất vẻ nhanh nhẹn. Hẳn co chầu nhảy ra khỏi xe. Thu Thu nháy theo. Để giúp móng dính của

nàng gieo xuống nền nhựa, nhẹ như lá mùa thu rụng.

Gã thiếu úy hươi quyền đánh nàng. Nàng hươi công đỡ. Miếng đòn của hắn không làm nàng sợ. Nghệ thuật nhu đạo của hắn chỉ đến đai nâu là cùng. Nếu hai tay được thảnh thơi, nàng chỉ cần một phút là loại được hắn ra ngoài vòng chiến.

Dầu sao nàng cũng phải hạ thủ hắn thật nhanh. Nghe súng nổ, bọn tuần cảnh như điều háu đánh hơi thấy xác chết sẽ ủa tới. Nghĩ vậy, Thu Thu bỗng thấy mạnh mẽ và dẻo dai thêm. Nàng mím môi, quật trái cái công buộc xích dài lê thê vào mặt hắn lần nữa. Lần này hắn tránh không kịp, máu tuôn xối xả. Hắn ối một tiếng, rồi lão đảo vịn thành xe. Nàng bồi thêm vào cuống họng. Thân thể không khoèo của gã thiếu úy già ngã nboài trên đất, khác nào con vật bị nằm mọp dưới nhát búa của người đồ tể lạnh lùng.

Nhanh như cắt, Thu Thu chạy lùi lại bụi cây, um tùm. Nàng lục túi tên linh bị trọng thương đang rên xiết. Nàng đẩy hắn lăn một vòng mới rút được chìa khóa công. Bị đau, hắn rống lên. Nàng kéo lưỡi bo-a-nha hắn đeo ở thắt lưng, ướm vào da tay. Nếu được chớ vào bệnh viện, tên linh sẽ bình phục sau vài tuần lễ săn sóc. Song nàng không thể nặng tình nhân đạo. Không rút rìe, nàng đâm xuống. Nàng chỉ có thể thi ân bằng cách không làm hắn hấp hối lâu.

Trước khi lên xe, nàng không quên rút mù soa lau kỹ cán dao. Nàng không thể lưu lại dấu

vết nào khả dĩ dẫn địch tới nàng. Trong nghề điệp báo, hành động cầu thả là đồng nghĩa của tự sát.

Động cơ xe díp rú lên một tiếng kinh hồn. Nàng đạp lút ga, bốn bánh xe nhảy chồm lên. Trong chớp mắt, nàng biến sâu vào bóng tối. Nàng tắt đèn xe, sợ đối phương đuổi theo.

Bất giác, nàng thở dài. Chân ướt chân ráo tới Hà nội, nàng đã gặp toàn rủi ro. Trong một đêm, nàng gây ra 3 án mạng. Dầu sao Phan giân của địch cũng quan tâm tới. Nàng chưa tin bị lộ, nhưng nếu rủi ro tiếp tục xảy ra, địch sẽ khám phá được vai trò trà trộn của nàng.

Nàng đầu xe sát lề đường, dưới hàng cây xum xuê, rời đi bộ một quãng, ném chìa khóa công tắc xuống cống nước, trước khi rẽ vào đường Phan bội Châu. Đậu xe gần nhà trọ là điều hờ hênh song nàng không dám đậu xa hơn, sợ công an hỏi giấy tờ phiền phức. Theo nguyên tắc, kẻ gian thường đậu xa nơi trú ngụ. Thấy xe díp của gã thiếu úy bất hạnh trên đường Hàng Bông Ruộm, công an địch sẽ tưởng lầm hung thủ bỏ xe để đi bộ. Và họ sẽ không ngờ nàng ở ngay trước mắt.

Cửa nhà trọ còn khép hờ, nàng xô vào. Bên trong chỉ có ngọn đèn 5 nến lú mù như muốn tắt. Nàng nhún vai lên thang gác. Không gặp ai, nàng mở cửa phòng. Mùi ẩm mốc xông ra. Để nguyên quần áo, nàng lăn lên giường. Giấc ngủ đến với nàng rất nhanh.

Khi Thu Thu nhắm mắt ngủ thì ngoài trời mưa rào rào trút xuống. Cách lữ quán Viên-chan một quãng đường, Lisa đang nắm chặt chuôi dao, nhắm Mõna đâm tới.

Mắt người hầu gái đỏ gắt như rớm máu, tưởng như có thể ăn tươi, nuốt sống Mõna. Song một mãnh lực vô hình đã cản tay Lisa. Trong khoảng không, hiện ra khuôn mặt nghiêm nghị và lo lắng của ông Simit, tổng giám đốc Trung ương Tinh báo CIA :

— Lisa, bà có trách nhiệm theo sát Mõna từng giờ, từng phút. Trong mọi trường hợp, bà phải bảo vệ mạng sống của Mõna. Dầu phải hy sinh... Mõna sẽ có lợi cho chính nghĩa tự do nếu được đưa ra khỏi bức màn sắt..

Mõna mở choàng mắt, Nàng ngạc nhiên khi thấy mình còn sống.

Lisa quả là một diễn viên kịch nghệ kỳ tài. Thấy chủ mở mắt người hầu gái quăng lưỡi dao xuống đất rồi ôm mặt khóc. Mõna định ninh là Lisa có cảm tình đặc biệt với nàng nên không nỡ giết. Nàng không thể hiểu được Lisa chỉ vâng lệnh ông Simit của CIA.

Thái độ của người tờ gái làm Mõna mủi lòng. Nàng ôm chầm lấy Lisa, rồi hai người cùng nức nở. Lát sau, lau nước mắt, Lisa nói :

— Bà tha lỗi cho tôi. Trong một phút nóng giận vô lý, tôi định giết bà. Song tôi không có can đảm giết bà. Tha rằng phản gián cộng sản đến bắt tôi và mang đi hành hình...

Mõna thở dài đau đớn :

— Tôi mới là người có lỗi. Lisa giết tôi là

đúng. Nếu chết, tôi không dám oán thán. Vì tôi đã long trọng cam kết theo Lisa đến phút chót. Nửa chừng, tôi quá mềm yếu nên bị tinh cảm tâm thường chi phối. Tôi hối hận lắm, Lisa ạ. Nhờ Lisa can thiệp, nếu không tôi đã đại đột gọi điện thoại cho KGB.

Người hầu gái mân mê những sợi tóc mềm mai vàng óng ả của nữ chủ nhân :

— Tất cả đều do Trời định đoạt. Chậm một phút nữa, tôi sẽ phải xa bà. Chắc chắn là tôi bị bắn bỏ. Có lẽ bà suy nghĩ nhiều nên thần kinh bị căng thẳng. Nội ngày mai, bà sẽ giã từ Hà nội, lên đường sang Hoa kỳ, tái ngộ với ý trung nhân của bà...

Mõna lại l.ở dài :

— Lisa ơi, tôi hết tin tưởng rồi.

Người tờ gái hơi đổi sắc mặt :

— Thưa... tôi không hiểu bà nói gì... Bà thấy trong người mệt mỏi phải không ?

— Không, tôi không mệt mỏi chút nào. Chỉ nghĩ đến chàng là tôi tăng thêm sức khỏe. Nhưng Lisa ơi, tôi không tin là chàng còn sống

— Bà lâm bệnh thật rồi. Chàng đã tự tay viết thư cho bà... Hiện chàng sống ở Mỹ. Trung ương đã xác nhận với tôi như vậy.

Lisa trở mắt trong vẻ ngạc nhiên vô tận. Người hầu gái không biết gì hết. Người hầu gái không biết tình nhân của nhà nữ bác học Số viết đã chết. Chết từ lâu. Và bức thư là... hoàn toàn giả mạo...

Mõna đặt bàn tay lên đôi vai rung rung của người tờ gái :

— Lisa ơi, tình cờ tôi khám phá ra bức thư Lisa đưa cho tôi là giả mạo. Chẳng chết rồi, chết thật rồi, Lisa à.. Lisa đừng ngắt lời tôi, hãy để tôi nói nốt. Tôi không dám ngờ vực Lisa. Có lẽ cũng như tôi, Lisa chỉ biết một phần.. Lisa ơi, chàng là người vô thần, mặc dầu chàng ghét chủ nghĩa mác-xít. Chàng không theo tôn giáo nào hết. Không bao giờ chàng cầu nguyện. Trước kia, chàng thường chế riêu mỗi khi tôi đọc kinh, xin Thượng đế ban ơn cho hạnh phúc lâu dài.. Chàng thường bảo.. hạnh phúc là do mình tạo ra, do mình bảo vệ.. Chẳng lẽ một người như chàng lại viết thư là « từ ngày xa em, anh hằng cầu nguyện đêm ngày cho hai đứa mình được sum họp »

Người nữ nhân viên CIA lặng người, như b đánh vào đỉnh đầu. Lisa chợt hiểu tại sao Mõna thay đổi thái độ khi đưa Thu Thu về nhà trọ. Có lẽ Mõna nói đúng. Có lẽ CIA đã làm. Hoặc có lẽ CIA viết thư giả. Nghề điệp báo ba đầu sáu tay, nhiều khi thất bại vì một sơ hở con con. Tuy nhiên, Lisa vẫn cố gắng giải thích :

— Thưa bà, tư tưởng con người mỗi lúc một khác. Sau nhiều năm chờ đợi trong đau khổ, chàng đã bỏ quan điểm vô thần. Biết đâu chàng yêu bà nên theo đạo !

— Không, chàng là người cương quyết. Hoàn cảnh không hoán cải được tư tưởng của chàng.

— Xin bà đừng hiểu lầm tôi. Tôi không khi nào phỉnh gạt bà. Hẳn bà đã biết tôi là tin đồ ngoan đạo. Tôi xin thề trên cuốn Thánh kinh rằng..

Mõna gạt ngang :

— Tôi không muốn Lisa thề. Tôi hoàn toàn tin Lisa. Lisa đã mang lại niềm hy vọng to tát cho tôi. Lisa đã cứu sống tôi. Tôi chịu ơn Lisa quá nhiều. Đến phút này, tôi vẫn còn hối hận. Tôi không ngờ lại hèn hạ đến nỗi kêu điện thoại cho Phán gián đến bắt Lisa. Tôi không xứng đáng tình bạn thắm thiết của Lisa nữa. Tôi đáng tội chết..

Lisa đứng sát vào người Mõna, giọng cảm động :

— Mõna, bà đừng nói gở. Nếu thương tôi, bà hãy lên giường ngủ đi. Ngày mai, chúng mình còn nhiều việc phải làm. Chiều mai, bà lên đường. Bà không nhớ tôi sao ?

Một giọt lệ long lanh trong khóe mắt của nhà nữ bác học da cảm. Nàng ôm ghì người nữ tỷ, hôn loạn xạ lên mái tóc bạc non nửa và đôi má bắt đầu in nếp nhăn thời gian. Lisa nhướn miệng cười :

— Bà lên giường nghỉ nhé !

Mõna ngoan ngoãn trèo lên giường. Người hầu gái kéo mền đắp tận cảm cho chủ. Mõna nhắm mắt lại. Lisa cúi hôn vào trán nàng, dáng điệu thân ái và hiền từ như mẹ với con. Đoạn lặng lẽ ra ngoài, khép cửa lại nhẹ nhàng.

Chờ Lisa đóng cửa, Mõna mở choàng mắt, nhìn vào bóng đèn u uất. Nước mắt nàng trào ra đầm đìa, ướt gối. Trong đêm khuya thanh vắng, nàng không nghe tiếng động nào, ngoại trừ tiếng máy điều hòa khí hậu chạy đều đều, và tiếng tim đập trong lồng ngực.

Nàng không thể nào làm được. Người yêu của nàng đã sang thế giới bên kia. Tình báo Mỹ đã viết thư giả mạo để dụ nàng ra khỏi lãnh thổ Sô Viết. Thật ra, nàng không lựa cuộc sống âm

dạ và trời buộc sau bức màn sắt, song cuộc sống dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ trên lãnh thổ Mỹ sẽ trở thành tối tăm nếu không có chàng một bên. Bao năm nay, nàng sống vì chàng. Nàng sống, vì tin chàng còn sống. còn có ngày tái ngộ. Chàng đã mệnh một, nàng không thích sống nữa.

Mona tung chăn ngồi dậy. Nàng cử động êm ái vì biết Lisa đang ở phòng bên. Có lẽ người hầu gái đang làm râm cầu kinh. Mỗi đêm trước giờ ngủ, Lisa đều đọc kinh rất lâu. Lẽ ra, Lisa có quyền giết nàng Lisa có bốn phạn giết nàng để bảo vệ bí mật. Thế mà Lisa không giết. Nghĩa là Lisa có thiện cảm sâu xa với nàng.

Giòng nước mắt mặn mặn như pha muối thấm vào miệng Mona. Tàn ngần một lát nghe động tĩnh, nàng rón rén bước xuống đất, rón rén đi chân không lại tủi buýp-phê. Nàng từ từ mở ngăn kéo. Bàn tay lỏng công của nàng vương hộp phấn, suýt làm rớt xuống đất. Hủ hồn, nàng chộp lấy, cất kỹ vào bên trong. Nàng sợ gây tiếng động, Lisa sẽ tông cửa chạy vào.

Đột nhiên, Mona nhếch mép cười một mình. Máy lạnh chạy ri rầm, người hầu gái thỉnh tai không thể nghe được tiếng động nhỏ trong phòng. Mona mở một cái gói nhỏ hình chữ nhật. Thong thả và nhẹ nhàng, nàng lấy ra một lưỡi dao cạo mới tinh, được gói kỹ lưỡng sau hai lần giấy xanh và giấy dầu.

Nàng quay lại giường, đắp chăn như cũ. già về ngủ. Thường lệ, trước khi đi ngủ, người hầu gái vào phòng nàng xem nàng đã yên giấc chưa.

15 phút sau, cửa phòng mở ra êm ru, Lisa tiến vào. Đến bên giường Mona, người nữ tỳ đứng

lại, nghe ngóng. Nghe tiếng ngáy đều đều, Lisa tưởng cô chủ ngủ say nên lặng lẽ bước ra.

Người tớ gái quyền biến đã thua trí Mona. Nàng hất chăn sang bên, mắt tóe ra tia lửa ghê gớm. Nàng quyết thi hành ý nghĩ táo bạo vừa nhú lên trong óc.

Nàng sẽ tự sát.

Là đàn bà đẹp, từng làm đàn ông trên hè phố phải quay ngoắt lại như bị điện giật, huyết sáo miệng để tỏ tình ngưỡng mộ. Mona rất sợ tử thần. Nàng sợ sau khi từ già cõi đời, bọn đàn ông si tình không đoái hoài nữa, thân thể tuyệt trần của nàng biến thành mồi ngon cho lũ côn trùng độc ác trong quan tài kềm chôn sâu trong lòng đất lạnh lẽu.

Nhưng đã đến lúc nàng không sợ chết nữa. Chết, nàng sẽ được đoàn tụ với chàng. Nàng bông vui lên, như đứa trẻ được quà. Hồi nhỏ được mẹ mua cho con ngựa gỗ và túi cá thia lia rực rỡ, nàng cũng chỉ vui đến thế là cùng. Trước giờ vĩnh biệt, nàng phải lưu lại mấy lời cho Lisa.

Tuy nhiên, nàng không dám vắn vắn sợ lộ. Nàng nằm nghiêng một bên, mở nắp bút máy, viết thảo vào tờ giấy trắng trải trên đệm. Nàng chỉ viết vắn vắn một câu :

« Thành thật tạ lỗi ».

Xong xuôi, nàng duỗi cánh tay trái lên gối. Nàng khoan thai tỉ lưỡi dao sắc như nước vào mạch máu ở cổ tay. Tia máu nóng nóng phọt ra. Hồi di học, nàng đọc nhiều sách nói về tự tử. Nàng nhớ rõ những đoạn thuật lại cảm giác của người tìm cái chết bằng cách cắt mạch máu tay:

Trước kia, nàng không tin. Giờ đây, nàng mới thấy đúng. Thật vậy, tự tử như vậy không phải là điều đáng sợ. Lưỡi dao ấn vào, giòng máu phun ra, tức thì một cảm giác khó tả cuộn cuộn dâng lên trong óc. Một hơi nóng kỳ dị lan ra khắp châu thân. Hơi nóng lạ lùng này, nàng chỉ cảm thấy mỗi khi chàng ôm nàng hôn, bàn tay thành thạo của chàng luồn vào áo, vuốt ve da thịt nàng...

Tuy máu tuôn ra có vôi, Mõna không mệt mỏi, trái lại, trong những phút đầu tiên, nàng lại khỏe dạn lên, dường như những nỗi ưu tư chôn cất trong lòng từ lâu đã chảy theo máu ra ngoài. Từ lâu, nàng sống trong sự phập phồng lo sợ, hai lá phổi bị dồn ép, không được phép hút thở dưỡng khí đầy đủ. Vết thương ở cườm tay gây cho nàng cái ấn tượng ngực nàng không bị dồn ép nữa. Khi trời mát lạnh được thênh thang ủa vào huyết quản.

Dần dần, mắt nàng hoa lên. Tuy đèn trong phòng tắt ngúm, nàng vẫn thấy hàng trăm vòng đỏ quay cuồng. Nàng nhắm mắt lại, song những vòng đỏ lạ lùng tiếp tục nhảy múa. Tại nàng ù tịt, nàng tưởng như đang ngồi trên phi cơ siêu thanh hạ xuống trước bay, từ chiu từng mây cao vút lao vào thực tại ồn ào.

Rồi cơ thể nàng run lên. Không phải run lên vì lạnh. Mà vì run lên dưới một sức xô đẩy vô hình. Dường như thần Chết bắt nàng run lên để những lít máu còn sót lại trong người được tuôn ra đồng ộc, tuôn ra đến khi nào không còn gì nữa.

Hàng trăm kỷ niệm hôn dợn từ đêm thức nàng

trào ra. Nàng nhớ lại thời thơ ấu ở thành phố Thượng hải, đầy tiếng nói phức tạp, sức nức mùi mỡ rán bánh và mùi á phiện được hơi nóng trên bấc dầu lạc thơm phức. Nàng nhớ lại những buổi tìm bướm với chàng trong vườn. Nhớ nhất là đêm đầu tiên, một đêm không trăng, le lói mấy vì sao thẹn thùng, hai người hẹn thăm bên lùm cây sột soạt, chàng áp môi vào bộ ngực trắng muốt, và căng cứng của nàng.

Nàng thét lên trong cơn đau đớn kinh hoàng của người trinh nữ khi chàng ghi chặt lấy nàng giữa tiếng gió á ải rì rào. Một phút sau, toàn thân nàng đổi khác, láng láng như được hít bạch phiến. Từ đêm ấy, chàng thường rủ nàng ra bụi cây thân mật để tình tự. Cách chỗ hai người nằm một quãng ngắn là hòn giả sơn nước chảy róc rách trong hồ nước tròn róc rách. Tâm hồn nàng cũng chảy róc rách như nước trong hồ...

Những phút dạo nguyên ấy, nàng không bao giờ gặp lại trong thời gian chẵn gối với bác sĩ H. Có lẽ nhà khoa học nguyên tử già nua không có thời giờ để quan tâm đến những nguyên tắc sơ đẳng về hưởng thụ tình ái. Ông yêu nàng như người đói cần ăn, không cầu kỳ, không thắc mắc.

Nàng nhớ lại những buổi chiều thăm lạng dạo mát một mình trong công viên, gần Hồng trường, giữa thủ đô Mạc tư khoa, với con chó lông trắng như tuyết. Con chó yêu qui đã chết từ lâu. Nó chết thảm thương giữa đường, vì mãi mê chạy theo mối tình vô vọng. Một chiếc quàn xa to lớn chạy hết tốc lực đã nghiền con chó nát người, bộ lông trắng nõn nà nhuộm máu đỏ lôm...

Nàng nhớ lại những cặp mắt thêm khát của

đàn ông dán chặt vào thân thể cân đối và phồng nhựa của nàng. Hàng trăm lá thư thơm ngát được gửi tới nàng, đầu nàng đã có chồng. Có những gã sĩ tình đứng dưới mưa lạnh suốt đêm để được nhìn nàng một phút... Cuộc đời đáng yêu, đáng sống làm sao !

Nhưng Mônica không được hưởng lạc thì này nữa. Vì nàng sắp chết. Lát nữa, nàng sẽ thành người thiên cổ.

Đột nhiên Mônica lo sợ, một nỗi lo sợ mênh mang ập vào huyết quản trống rỗng của nàng. Thu tàn lực vào miệng, nàng thét lên. Nàng không nghe rõ tiếng kêu của chính mình, vì tai nàng điếc hẳn, lưỡi nàng riu lại. Trong giây đồng hồ cuối cùng của cuộc đời, nàng cố bám lấy hy vọng, đầu là hy vọng mỏng manh.

Rồi nàng thiếp đi.

Ngoài trời, mưa vẫn trút ào ào.

Đảo lộn kế hoạch

Tiếng rú hãi hùng của người thiếu phụ làm chuông lọt vào tai Lisa. Lisa chưa ngủ như thường lệ. Người nữ tỳ kiêm điệp viên CIA đang cặm cụi bên tủ buýp - phê bằng gỗ quý kê ngoài phòng khách. Tủ này là cái máy thu thanh 20 đèn, kèm theo máy quay đĩa âm thanh nổi. Bên trong được giấu bộ loa ghi âm đặc biệt của Phản gián KGB.

Lisa bấm nút. Cuộn băng nhựa nhỏ xíu phát ra thành tiếng. Lisa nghe đi nghe lại nhiều lần, rước khi tra lại cuộn băng vào máy, và cất trong tủ.

Đột nhiên, tiếng thét của Mônica từ buồng ngủ phát ra. Tuy đã quen với hoàn cảnh bất ngờ, người tớ gái vẫn rợn tóc gáy. Lisa chạy vội tới. Cửa phòng ngủ đã bị khóa chặt. Thường lệ, Mônica ngoan ngoãn trèo lên giường cho Lisa đắp mền và đóng cửa. Chi tiết khác thường nào báo hiệu một cơn giông tố.

Nhanh nhẹn, Lisa rút trong túi áp tập-dề ra một chìa khóa dẹt, hình thù kỳ dị. Loại chìa đặc biệt này mở được mọi ổ khóa trong biệt thự. Lisa chỉ mất 3 giây đồng hồ là quay tròn được ổng khóa.